

Și, într-adevăr, a doua zi, trezit la ora șapte fix de către ceasul deșteptător, timp de 15 minute Gigel n-a scos o vorbă. Stătea în mijlocul sufrageriei, în pijama, nemișcat pe un scăunel, cu degetul arătător la tâmplă, cu cel mic în gură, adâncit în sine ca „Gânditorul” lui Rodin. Cei din jur simțeau că nu e ceva în ordine, îi dădeau tîrcoale privindu-se întrebător, dar nu îndrăzneau să întrerupă meditația băiatului. De-abia când ceasul arăta 7 și 20 cineva întrebă sfios:

— Cauți ceva, dragă?

— Carnetul.

— **Care carnet?**

— În care mi-am notat ieri totul: unde sînt ciorapii, cămașa, cărțile, totul.

— Unde ai hotărît să-l ții?

— Nu știu, scînci băiatul. Am notat în el unde o să-l țin, pe prima pagină, îmi amintesc precis, sus în dreapta...